

מיכאל

נקישות צעדיו המהוססים, הדהדו כנגד פעימות ליבו, כשפסע מיכאל על האבנים השחוקות של הרחבה הגדולה. עיניו סונוורו לרגע מהבוהק, שכמו נאבק עם הצללים המתארכים והולכים של סוף יום הנוטה מערבה. שעת בין הערביים הביאה עמה משב רוח, שנשא עימו משהו שמעולם לא חש. בעודו צועד לכיוון אבני הכותל המערבי, הסב את ראשו אל עבר המנהרה. אולי משם מגיע הריח מנין! מנחה": הוא שמע קול קורא. ריח של בריאת העולם - העתיק הזה, חלפה מחשבה במוחו והחיש את צעדיו, פוסע בין ההמון, שהיה רכון בתפילותיו, ספון בצל האלוהים. ככל שפילס, "למנחה דרכו אל חומת האבנים העצומות, הציפה אותו הרגשת תסכול, אותה הכיר היטב עוד ממי נעוריו בברית המועצות. התסכול מהפער בין רצונו להתחבר, לבין תחושת היותו "יהודי חסר". עכשיו נשען אל האבנים הקרות, הצמיד את ידיו וקרב את שפתיו לנשק. שעה ארוכה עמד שם ולא ידע את נפשו. הוא לא הצליח להבין את המילים שהתנגנו סביבו במבטא שהיה כה זר לו, אך אזניו קלטו את המילים "אלוקי אברהם, אלוקי יצחק ואלוקי יעקב", מבעד למערבולת מחשבותיו. משק כנפי יונה, שהמריאה מבין האבנים אל שמי הדמדומים, השיב את מיכאל למקום עומדו. הוא תחב את ידו לכיס מכנסיו, ואגרף חזק את הפתק שהכין מבעוד מועד. מיכאל הרפה מעט את קפיצת אגרופו ושלף את הפתק. העיף מבט לצדדים, ואז נשא את זרועו מעלה במאמץ להניח את הפתק בין שתי אבנים עתיקות, שצימחו ענף עלים ירקרק. בעודו מתאמץ להגיע מעלה, נושא את גופו על קצות אצבעותיו, ליבו נצמד אל האבנים, והוא נכנע אל פרץ המועקה שהשתחרר מקרבו. זמן ממושך עמד בראש מורכן ולא יכול היה לעצור את דמעותיו, כאשר לפתע חש טפיחת יד קלה על כתפו. הוא הסב את פניו, ומבעד למסך הדמעות, שהציפו את עיניו התכולות, הבחין בבחור, שמצחיית הקסקט הירוק שלראשו היתה מוטית לאחוריו. הוא תחב לידו דף ומיהר ממנו והלאה. מיכאל הביט במודעה, שהיתה כתובה בשפת האם שלו, וצמרמורת חלפה בגוו, כאשר עיניו נעצרו על המילים, בהן מצא מענה לאותה שאלה שניקרה " ! במוחו ללא הרף; מענה לשנים של ייסורים ובלבול: "בוא והיכנס בבריתו של אברהם אבינו

(סיפור אמיתי)